

Prædiken til 2. søndag efter Trinitatis

Luk. 14,16-24

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus sagde: »Der var en mand, som ville holde et stort festmåltid og indbød mange. Da festen skulle begynde, sendte han sin tjener ud for at sige til de indbudte: Kom, nu er alt rede! Men de gav sig alle som én til at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til den. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. En anden sagde: Jeg har købt fem par okser og skal ud at prøve dem. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en tredje sagde: Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme. Tjeneren kom tilbage og fortalte sin herre dette. Da blev husets herre vred og sagde til tjeneren: Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige, vanføre, blinde og lamme herind. Og tjeneren meldte: Herre, det er sket, som du befalede, men der er stadig plads. Så sagde herren til tjeneren: Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt. For jeg siger jer: Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.«

Lukasevangeliet 14,16-24

Vi kan have mange undskyldninger og grunde til, at vi ikke kan tage imod en invitation. Og det vil altid være op til vores egen samvittighed hvad vi må prioritere. Det har længe været svært at acceptere nej-hatten, men nu er den begyndt at vinde indpas igen. Med Svend Brinckmanns gode råd om, at det er helt ok at sige nej, har et budskab givet genklang: For vi er faktisk alt for gode til at sige ja, vores tid er spændt ud og nye tiltag sker næsten altid på bekostning af noget andet. Men vi siger nødigt nej; vi vender bare ryggen til og går ned med stress. Og inden det sker, siger vi til os selv, at "man jo ikke kan nå det hele". Men det bliver sjældent en begrundelse vi giver, for et nej.

Den koreanske filosof B. C. Han hævder, at vor tids fare kommer af det, han kalder et "overskud af positivitet". Vi er en trussel for os selv på grund af vores manglende evne til at sige nej. Og sygdommene hedder fedme, stress, udbrændthed og depression. Faren for det moderne menneske består i, at vi har svært ved at sige nej, vi er inviteret med til alt for meget, og vi har svært ved at nå det hele. Vi bliver "de udbrændte, der skal for meget". Men vi har kirken som et sted, hvor vi kan stemple ud og trække os tilbage når larmen udenfor bliver for øredøvende.

Jeg havde en samtale med en taxachauffør, der skulle hente en passager et sted. Hun fortalte, at da hun trådte ind ad døren og spurgte efter passageren hun skulle hente, blev hun tyssset på. Taxachaufføren blev derefter trukket med udenfor og fik følgende forklaring: "Jo, for de folk der sidder derinde, er på stille-kursus".

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 773, 124 årgang
Juni 2023
ISSN 0901-2214

På samme måde er der enkelte arbejdspladser, som har indført stilletid i arbejdstiden, hvor de i en pause mødes om at være stille. Også nye moderne former for retrætekurser og pilgrimsvandring er populære.

Alligevel er stilletid en knap ressource efter vi har fået alle de digitale underholdningsmedier ind i vores hverdag, det gælder for både børn og voksne. Men selv på bibelsk tid møder vi eksempler på, at man kunne have for meget om ørene, af anden aktivitet, som en hindring for at deltage og derfor være nødt til at takke nej.

Manden vi hører om i evangelieteksten, inviterer til fest, og ingen af de indbudte kan afse tid til at møde op. En undskylder sig med sin mark han skal se til, en anden med sine nye okser og en tredje er lige blevet gift. Skuffelsen slår dog ikke værten ud, for han inviterer blot nogle andre, som gerne vil inviteres, da de første eftertragtede gæster har vigtigere ting for. Det er det smukke ved evangeliet; at når de første eftertragtede gæster takker nej, så bliver de ikke-eftertragtede gæster ophøjet som de nye eftertragtede. Og omvendt bliver de, som først var eftertragtede nu det modsatte, dem man alligevel ikke kunne regne med. Der sker altså i teksten en radikal værdiomvending, så alle de hidtil gældende normer udfordres og nu mødes med en omvendt dagsorden.

Men der sker også noget andet interessant, nemlig en vekselvirkning mellem værten og den inviterede: De giver hinanden værdighed. Når den gamle trælse tante langt ude i familien alligevel bliver inviteret, er det for at vise hende værdighed. Og når den eftertragtede højt-på-strå-gæst alligevel tager imod invitationen så er det for at vise værten værdighed.

Om lidt skal vi synge Sten Kaaløs salme: "Du tar mig som jeg er" hvor han kommer ind på, at det hverken er præsten eller menigheden, der indbyder til måltidsfællesskab i gudstjenesten, men Gud. Og Gud er mere rundhåndet, når der deles invitationer ud. Der deles nemlig ud til dem der fejler, til de uperfekte, til dem der ikke slår til og til dem, som ikke er i stand til at passe på sig selv. Det eneste der

tæller for Gud er, om man tager imod invitationen. Præcis som i dåben. Alle, høj som lav, er velkomne. Det der tæller er, om man vil være med i fællesskabet hos Gud.

Uanset alle vores undskyldninger, så er det sådan, at de, der møder op, tilfører projektet værdi og giver festen liv og mening. Det ser vi i vores sammenkomster og sådan er det i vores fællesskaber, også her i kirken. Vi er alle med til at præge og tage ansvar for fællesskabet. Sådan er det også i Guds rige. Vi er forpligtede på at tage ansvar for de invitationer vi får i livet. Dét grundsyn har fået sværere vilkår i nutidens hastige samfund, hvor invitationerne kan blive for mange. Og da må vi skelne mellem: "Guds nåde i, at tage imod det der er, i stedet for at være bange for at gå glip af noget". For Guds rige er enhver inviteret ind i, til Guds fest. Vi kan ikke påduttes at møde op, men tager vi imod Guds rige og siger tak, så er vi der allerede. Amen

Ina Balle Aagaard

sygehuspræst ved Odense Universitetshospital

Salmer (Den Danske Salmebog):

751: Gud ske tak og lov

10: Alt hvad som fuglevinger fik

14: Tænk at livet koster livet

874: fra "100 salmer" Du tar mig som jeg er

367: Vi rækker vore hænder frem

725: Det dufter lysegrønt af græs

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk